

Tennisspelaren

Hon går förbi lekparken och den gamla tennisbanan och tar gångtunneln till busshållplatsen. HERMODSDAL på busskuren, glaskross på marken. Sol på himlen, flugsurr i luften.

Amanda tittar på klockan. Tjugo i elva. Hon börjar inte förrän ett, men tystnaden ekade för högt i lägenheten. Buss 8 bromsar in, frustar mot henne, öppnar dörren. Hon sjunker ner på skuggsidan och sätter väskan på sätet bredvid. På bussen värme, människor, svettluft. Utanför fönstret ser hon Malmö rusa förbi. Vid Triangeln byter hon till buss 6 mot TOFTANÄS och tjugotre minuter senare kliver hon av. Höger efter Coop Nära, förbi de sista husen, rakt fram mellan åkrarna. Flugor i öronen, sol i ögonen, svett från armhålor. Skugga i allén, sen EKLUNDENS ÄLDREBOENDE på den handgjorda träskylten.

De flesta ligger och vilar middag, men i sällskapsrummet i en fåtölj sitter... Lennart. Honom har hon inte hunnit lära känna så väl, men han verkar vara en sådan som mest är tyst. Arg. Bitter. Och lite förvirrad.

Hon tvekar, känner efter. Sedan går hon fram. "Vad tittar du på då?"

Blicken på teven. "Wimbledon."

"Okej. Det är i USA va?"

Inget svar.

"Bra match eller?"

"Nej." Han möter hennes blick, kalla gubbögon. "Idag är det bara dammatcher."

Amanda känner blodet börja bubbla. "Varför byter du inte bara kanal då?"

"Va?"

"Jag sa byt kanal då."

"Byta kanal?" Ögonen tomma nu, som om någon stängt av honom. "Varför då?"

Amanda lämnar Lennart i fåtöljen, känner att det är säkrast så.

Eftermiddagen är rutiner. Amanda går mellan rummen. Hon byter, lyfter, lyssnar, lugnar. Framåt kvällen springer hon ihop med Lena i korridoren.

"Amanda. Har du sett Lennarrt?" Lena ser sig omkring och låter finlandssvenskan runga mellan de majs gula strukturtapeterna. "Han är borrrta."

"Borta?"

"Borrrta. Kan du titta vid sjön?"

Utanför sveper vinden över åkrarna och regnet faller från en gråriven himmel.

"Gråt inte." Amanda böjer nacken bakåt och lyfter blicken. "Inte än."

När hon kommer över krönet blir hon stående med blicken på flytbryggan där nere. Med armbågarna böjda över rullatorn står han där helt stilla. Den gröna koftan fladdrar runt kroppen som ett felsytt fodral. Han plockar upp en tennisboll ur fickan, studsar den mot bryggan, stoppar ner den igen.

Amanda går stigen ner och ut på bryggan. "Jaså, det är här du är."

"Vem är du?"

"Amanda." Hon möter hans hoppande blick. "Amanda."

"Varför har du massa skrot i ansiktet? Du ser fan inte klok ut."

"Det kallas piercing." Och så något av en chansning: "Gubbjävel."

En glimt i hans ögon, en antydning till leende på hans läppar.

"Följer du med tillbaka?" frågar Amanda.

"Jag följer inte med dig någonstans."

Orden är svåra att få tag på, så de står tysta ett tag.

"Du är lik Wilma", säger han till slut.

"Wilma?"

"De älskade oss. Särskilt på centre-courten." Han gnider händerna, smackar med munnen.
"Wimbledon hade alltid den bästa publiken."

"Vad bra", säger Amanda.

Det brukar vara bäst att hålla sig passiv när de börjar dra iväg. Hon tar ett par steg åt sidan, lämnar honom intrasslad i minnen och vanföreställningar. En stund senare följer han med tillbaka.

***

Nästa dag har Amanda kvällspass, och himlen regnar när hon kommer till Eklunden. I sällskapsrummet sitter Lennart i samma fåtölj och tittar på tennis.

"Wilma?" Grumlig blick.

"Nej, Amanda. Vilka spelar idag?"

"Andy Murray mot Roger Federer." Blicken på teven. "Matchen tog precis slut."

"Hur gick det då?"

"Murray vann. I tre raka."

"Eh... Okej. Vad bra."

Han ser på henne, skrattar. "Tre-noll i set alltså." Blicken klarare nu. Så pekar han mot soffan:
"Sätt dig."

Amanda står kvar.

"Varsågod och sitt. Om det passar."

"Det passar."

"Wimbledon har spelats sedan 1877. I England. Det är tennisens vagga..."

"Tack. Det räcker."

"Du är verkligen lik Wilma." Lennart drar in luft. "Hon var bestämd. Och vacker. Hennes ögon, hennes raka rygg." Han fortsätter i en utandning: "Du skulle sett hennes backhand. Milda makter, en sådan backhand."

"Har du spelat tennis själv?" Läge att byta ämne.

"Jag var 24 år första gången. Fick stryk med 6-0 av en arbetskamrat." Han gnuggar händerna. "Och blev förälskad i sporten."

Han berättar att han bodde nära en tennisbana. "På sommaren hade jag ofta någon att spela med, men regniga novemberkvällar var jag ensam. Det var så jag utvecklade min kickserve."

Han tar en mun kaffe, fortsätter sedan: "Och sen, kanske fyra år senare, var hon bara där en dag. 'Behöver du värma upp eller kan vi köra direkt?' var det första hon sa till mig. Fast på engelska då. Hon hade nyss kommit hit och pratade inte svenska så bra." Hans leende går från munnen till ögonen. "Hennes enhandsfattade backhand var mer än ett tennisslag. Det var... det var perfektion."

"Fortsätt", säger Amanda och sätter sig i soffan.

"Vi började träna ihop och insåg att vi skulle kunna bli ett bra dubbelpar."

"Damdubbel?"

Lennart ler, skakar på huvudet. "Mixed dubbel."

"Okej."

"Ja, som sagt... Vi började tävla ihop. Jag hade min serve och en hyfsad volley. Wilma hade baslinjespelet och returerna. Vi gifte oss 1950. 1952 var vi i SM-kvart. Året efter gick vi till final." Han tystnar, ser ut genom fönstret.

"Och sen?"

"Va?"

"Vad hände sen?"

"Jag vet inte." Hoppiga mjölkögon.

"Ingen fara. Jag måste ändå jobba lite nu." Amanda reser sig. "Du får berätta vidare imorgon."

***

På fredagen har Amanda tidigt pass och himlen är solig och blå och tussvit. De första timmarna är det fullt upp och hon går in i arbetet och gömmer sig där inuti med att byta, lyfta, lyssna, lugna. På eftermiddagen går hon till Lennart i sällskapsrummet.

"Hur gick det sen?"

"Han är i final nu. Slog Djokovic i semin. Tre raka igen."

"Vem då?"

"Vem då?" Lennart skakar på huvudet. "Herregud! Murray, förstås. Andy Murray. Prinsen av England. Förra året slog han Djokovic i finalen. Första engelsmannen som vann sedan Fred Perry 1936."

"Så pass." Amanda sätter sig i soffan. "Men hur gick det sen? Med Wilma?"

"Okej. Men då sitter du still i där."

Det gör hon.

"Vi tog SM-guldet 1954. Sen började vi spela internationella tävlingar. Några år på Challenger-touren. Sen ATP-touren...." Blicken drömmande, mot fönstret.

"Och sen?"

"1963 var vi med i Wimbledon första gången. 1967 gick vi till final. Jag var 50. Vilma var 46."

"Oj."

"Det är enda gången i tennishistorien som en spelare som fyllt femtio har tagit sig till en grand slam-final."

"Och?"

"Va?"

"Hur gick det?"

"Med vad?"

"I finalen."

"Finalen?"

***

Lördag och sovmorgon och varmt och solhimmel och Amanda kommer till jobbet halv ett. I matsalen sitter Lennart ensam vid ett bord och petar i rotmoset.

"Hallå, Lennart! Läget?"

"Vem är du?" Basrösten på hög volym. "Låt mig vara!"

"Okej, okej." Amanda känner pulsen rusa. Hon går därifrån.

Ett par timmar senare hittar hon Lennart i fåtöljen i sällskapsrummet. Han har Sydsvenskan i knäet och blicken genom fönstret. Amanda tvekar, blir stående, men bara någon sekund.

"Ingen tennis idag?"

"Nej."

Hon sätter sig i soffan. "Och hur gick det för er? I Wimbledon?"

Inget svar.

"Snälla?"

"Jag saknar henne. Vad ska jag här att göra?"

"Jag förstår."

"Hennes backhand." Lennart låter blicken försvinna ut genom fönstret igen.

Innan Amanda lämnar honom lägger hon handen på hans skakande axel, trycker till lätt.

***

Söndag. Himlen gråter och Amanda jobbar eftermiddag. Buss 8, buss 6, och så är hon framme i Toftanäs. Hon tränger sig förbi ett par småskejtare och kliver av bussen.

Hoppas att han är klarare idag.

Förbi Coop Nära, mellan åkrarna, in i allén mot äldreboendet. Hon går till personalrummet och byter om, går sedan från rum till rum ett par timmar, skyndar sig att byta, lyfta, lyssna, lugna. Tio i tre går hon till sällskapsrummet.

"Klockan tre börjar det", säger Lennart.

"Jag vet", säger Amanda. "Herrfinalen."

Hon tittar sporadiskt på matchen. Rafael Nadal är världsetta och favorit. Murray är engelsman och favorit. Efter några timmar står Murray som segrare. 6-0 i avgörande set. Prinsen bugar mot publiken. Spanjoren gömmer ansiktet i händerna.

"Ojoj", säger Lennart.

"Tennistårar", säger Amanda.

Tystnad.

"Berätta om Wilma."

"Wilma?"

Fan. Typiskt.

"Vi tar det en annan gång", säger hon, reser sig, går mot korridoren.

"Amanda."

Hon vänder sig om och möts av leende skarpögon.

Han visar med handen mot soffan. "Sätt dig, unga dam."

Amanda står kvar.

"Om det går för sig."

"Det gör det."

"Vi vann Wimbledon 1967. Slog ett amerikanskt par i finalen i raka set. De var aldrig ens nära. Allt funkade. Min serve, Wilmas backhandreturer, nätspelet. Det är tajmingen som är det svåra i dubbel, samspelet. Men den dagen var det som att vi spelade med samma hjärna."

"Och sen?"

"Nästa år gick vi till final igen. Förlorade. Sen gick det utför. Några år senare slutade vi. Jag fick jobb som tennistränare."

"Vad bra."

"Ja." Han tystnar, blundar, suckar. "Jag tror inte att man kan ha det bättre än vi hade det."

Amanda säger inget, gör sig beredd på fortsättningen.

"Jag ville inte..." Han pressar orden genom gråten. "Jag ville bara inte att Anna skulle ge upp så lätt."

"Anna?"

"Vår dotter. Vi kunde inte få egna barn, så när vi till slut hämtade Anna i..."

"Det är okej." En hand på armen.

"När hon var sjutton ville hon sluta med tennisen. Wilma tyckte att det var okej, men jag..." Gråten i vägen igen. "Det slutade med att Wilma flyttade tillbaka till England."

"Lever hon?"

"Jag tror det."

"Alltså, jag..." Mer får hon inte fram.

"The end. Game set match." Lennart tittar upp. "Sedan dess har det varit transportsträcka. För tre år sedan kom jag hit, så nu är jag på upploppet."

"Jag... Jag..."

Nej. Det går inte. Så hon reser sig och går till toaletten, blir kvar där en stund. Andas, gråter. När hon kommer tillbaka är Lennart borta, så Amanda går till hans rum. Dörren står på glänt.

"Vad i helvete." Blixtrande ögon. "Har du inte lärt dig att knacka?"

"Åh jävlar. Jag menar förlåt. Jag ville bara be om ursäkt för..."

Lennart står lutad mot sin rullator. Vita kortbyxor, vit pikétröja, vita sockor och vita skor. Runt huvudet har han ett vitt pannband, runt handlederna vita svettband. Amanda slår ned blicken, kämpar upp den igen och ser in i Lennarts ögon. Det finns ingen där.

"Flytta dig!" Han kastar rullatorn åt sidan och tränger sig förbi Amanda.

"Vart ska du?"

"Wilma."

Med rak rygg går han korridoren fram och försvinner bakom hörnet. Amanda låter honom gå.

Någon timma senare träffar Amanda på Lena i sällskapsrummet.

"Har du sett Lennarrt?" Lena suckar. "Han är borrhrt igen."

"Jag går och letar."

Utanför blundar Amanda mot vindstilla kvällen. Duggregn i luften. Hon går stigen över krönet och ner till sjön. Flytbryggan är tom, vattenytan obruten. På vägen tillbaka stannar hon vid en tall. På en gren hänger en grön kofta som ett ömsat skinn.

Amandas pass slutar klockan sju. Klockan åtta har hon fortfarande inte hittat Lennart. Lena ringer till polisen och säger till Amanda att åka hem.

Buss 6, buss 8 och efter en dryg timma står hon och tittar upp på tegelklossens fasad, på sin etta i andra hand på tredje våningen. In i porten, uppför trapporna, in genom dörren. Hon tar lurarna ur öronen, lägger sig på soffan och gråter hulkar snorar rycker andas. Hon gråter för Elsa för Wilma för Lennart för att det är söndagskväll och hon ligger ensam i en blanksliten grön skinnsoffa med torrsprickor.

Efter en halvtimme reser hon sig. Det börjar skymma. På med plastiga skor och kläder. Ut. Iväg. Samma väg som till bussen, och så vidare runt hela bostadsområdet. Alltid samma slinga. Åtta varv, tio kilometer.

Ett varv, två. Tennisplanen tom.

Tre varv, fyra. Hon stannar till och går fram till metallstängslet. Pölar i den gråspruckna asfalten. I mitten ett nät av metallstängsel. Som ett fängelse.

Hon blundar. Med fågelsången och sommarbrisen i nacken föreställer hon sig Lennart en kväll i november.

En, två, tre studsar.

Novembervinden trycker den vita träningsoverallen mot hans kropp.

En, två, tre studsar.

En lätt nigning. Upp med blicken och armen och så tar han sats och fläker kroppen genom serverörelsen.

Den sitter i krysset.

Nästa också.

Och nästa.

Hon öppnar ögonen, skakar på sig och lämnar tennisbanan för att köra de sista fyra varven.

Fem varv, sex. Tennisplanen tom, brandgult dimregn under lyktorna.

Sju varv, åtta.

"Hallå!"

I ögonvrån ser hon en man på tennisbanan.

"Hallå! Vill du spela tennis?"

Jo, det är henne han ropar till. Hon stjälar en titt. Trettioårsåldern kanske. Svarta lockar, lätt överviktig.

"Vill du spela tennis i stället?" Rösten mjuk.

Hon ser på honom där han står vid baslinjen med racket i handen och studsar en boll. Vita skor, vita kläder, vitt pannband. Vid stålnätet står en sådan där speciell tennisracketväska.

"Tack!" Amanda höjer handen. "Men jag ska springa."

Hon ler för sig själv.

Börjar springa igen.

Får upp farten.

Saktar in.

Stannar.

Vänder sig om.

Och går tillbaka mot tennisbanan.